

Bilag 9.

HADERSLEV BISPEEMBEDE.

*Haderslev, den 21. Oktober 1924.**Til Kirkeministeriet.*

I Skrivelse af 3. Oktober d. A. (J. Nr. 3 Z. 2149) har Kirkeministeriet begæret min Udtalelse om et Andragende fra kvindelige teologiske Kandidater og studerende om, at der maa søges tilvejebragt Lovhjemmel for Kvinders Ordination og Beskikkelse til Præsteembede, eventuelt alene gældende Embedet som Præst ved Straffeanstalten paa Christianshavn. I den Anledning skal jeg udtale følgende.

Det er en fundamental kristelig Grundtanke, at i den nye kristne Menneskehed er alle religiøst ligestillede, uden noget Fortrin knyttet til Race, Nation, social Stilling og Køn (Gal. 3,28). Det maa kristelig set anses for ønskeligt, at de ydre Ordninger formes ved et Samspil mellem dette Grundprincip og Livets praktiske Forhold, saa man i lige Grad undgaar en Konservatisme, der bevarer Former, som ikke mere har nogen indre Ret til at bestaa, og en Radikalisme, der ved abstrakte Doktriner støder an mod Virkeligheden, hvilket altid vil fremkalde en Reaktion. Derfor vil Ordningerne ganske naturlig burde være forskellige efter Tid og Sted.

At binde Menighedens Liv til enhver Udtalelse i det Nye Testamente om saadanne Spørgsmaal vil være baade ugørligt og stridende mod Evangeliets frigørende Aand; det vilde være netop at berøve Kristendommen en Del af dens fremadrivende Kraft. Allerede Reformatorerne følte dette; den Augsburgske Konfession Art. 28 fremhæver, at Apostelmødet i Jerusalem (Ap. Gern. 15) forbød at nyde Blod, men at dette Forbud forlængst er ude af Kraft, og med Rette, fordi man bestandig bør tage »Evangeliets Vilje« (egentlige Hensigt) i Betragtning.

Apostlen Paulus accepterede Slaveriet som en Institution, han aldeles ikke vilde rokke ved; de første Kristnes Forventning om Herrens nære Genkomst gjorde ogsaa saadanne Reformere af mindre Interesse, og Kristendommens religiøse Formaal vilde være bleven misforstaaet, om man i hine Tider havde kastet sig ind i en Kamp for Slaveemancipationen; men i senere Tider har man med Rette følt en Kamp paa dette Punkt som en ædel kristelig Indsats, fordi der er et skrigende Misforhold mellem Kristendommens Grundtanke om Menneskers Lighed for Gud og en Ordning som Slaveriet — saa vel som andre Ordninger af en lignende Karakter. I Aposteltiden vilde ogsaa en Optagelse af Kvindeemancipationen have været ganske umulig og forvanskende for Kristendommens Hensigt. Men senere Tider har med Rette ikke fundet sig bundet til saadanne tidsbestemte og tidsbegrænsede Udtalelser i det Nye Testamente, som naar Paulus byder Kvinden at bære Slør i Menighedsforsamlingen (1. Kor. 11), eller naar han i Spørgsmaalet om ugift Kvindes Ægteskab aldeles ikke regner med hendes egen Vilje, kun med Faderens eller Formynders (1. Kor. 7,36 ff.); enhver vil se, at en Frigørelse af Kvinden paa det sidstnævnte Punkt netop vil være at gennemføre i det ydre, hvad Kristendommen har skænket hende paa det indre, religiøse Omraade og derfor i Overensstemmelse med »Evangeliets Vilje«. Ogsaa Forbudet mod, at Kvinder taler i Menighedsforsamlingen (1. Kor. 14,34; 1. Tim. 2,12), der forøvrigt allerede i den apostoliske Tid faktisk var begrænset ved profetisk begavede Kvinders Optræden, har for Menigheden i nyere Tid, ogsaa i Danmark, ikke været nogen Hindring for, at Kvinder faktisk taler ved kristelige Møder, af og til ogsaa i Kirkerne. Hvorvidt man skal gøre Skridtet til at overdrage Kvinder de fulde præstelige Funktioner, er da nærmest et praktisk Spørgsmaal. Efterhaanden er den Anskuelse ved at bane sig Vej, f. Eks. blandt Forkæmpere for Kvindens fortsatte Emancipation i England, at skal Kvindens stærkere Inddragen i det offentlige Liv